MILIOANELE LUI BREWSTER

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

RICHARD GREAVES

Richard Greaves (pseudonimul lui George Barr McCutcheon, 1866-1928) a fost un romancier și dramaturg american. S-a născut în Tippecanoe County, statul Indiana. A studiat la Purdue University și a lucrat ca reporter la *Lafayette Journal*, apoi ca editor al publicației *Lafayette Daily Courier*, din 1893. Este autorul a patruzeci de volume, cunoscând faima cu seria „Graustark", al cărei prim roman, *Graustark: The Story of a Love Behind a Throne*, a fost publicat în 1901, și cu romanul *Milioanele lui Brewster* (*Brewster's Millions*, 1902; Editura ALLFA, 2014). A scris de asemenea piese de teatru: *Brood House* (1910), *Mary Midthorne* (1911) și *Anderson Crow, Detective* (1920). S-a stins din viață la New York.

Vocea autorului

„America este, în esența ei, o țară romantică.
Noi, americanii, visăm la aventuri riscante
și imposibile, și la fapte pe care
numai cei mai curajoși dintre oameni
le pot duce la bun sfârșit."

Richard Greaves

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

RICHARD GREAVES

MILIOANELE LUI BREWSTER

Traducere din limba engleză și note de
Iulian Curuia

EDITURA ALLFA

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

BREWSTER'S MILLIONS
Richard Greaves

MILIOANELE LUI BREWSTER
Richard Greaves
Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREAVES, RICHARD
Milioanele lui Brewster / Richard Greaves;
trad. Iulian Curuia. – Bucureşti : ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-595-3

I. Curuia, Iulian (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2014 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33
Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro
Redactare: Crenguţa Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

I

Ziua de naștere

„Băieții bogaților“ erau adunați în jurul unei mese lungi în studioul lui Pettingill. Erau de față nouă dintre ei, în afară de Brewster. Toți tineri, mai mult sau mai puțin ambițioși, plini de speranță, rezonabil de siguri pe lucrurile bune care îi așteptau. Cei mai mulți purtau nume care însemnau ceva în istoria New York-ului. Ba chiar unul dintre ei remarcase: „Un bărbat se cunoaște după strada care îi poartă numele.“ Și, cum era un membru nou, l-au numit Metrou.

Cel mai popular dintre ei era tânărul Monty Brewster. Era înalt, bine făcut, bine bărbierit. Oamenii spuneau despre el că „arată îngrijit“. Femeile mai în vârstă îi acordau atenție pentru că tatăl și mama lui fuseseră eroii unei escapade romantice – principalul subiect de bârfe în anii 1870 – care nu fusese niciodată uitată. Femeile de lume erau cu ochii pe el fiindcă era singurul nepot al lui Edwin Peter Brewster, multimilionar. Monty era aproape sigur că-l va moșteni – dacă nu cumva bătrânul distrat avea să facă vreun act caritabil. Femeile tinere aveau un motiv mult mai evident și mai simplu să fie interesate de el: îl plăceau. Bărbații îl simpatizau și ei pe Monty, pentru că era un bun sportiv, un bărbat între bărbați, cu un respect deosebit pentru sine și lipsit de cine știe ce aversiune față de muncă.

Tatăl și mama lui muriseră când Monty era copil și, ca pentru a compensa neîndurarea de care multă vreme dăduse dovadă, bunicul îl luase de mic în casa lui, oferindu-i ceea ce el numea „afecțiune“. Însă după facultate și câteva luni petrecute pe continent, Monty preferase să fie independent. Bătrânul domn Brewster îi găsise un loc într-o bancă, dar, în afară de asta și de câteva mese ocazionale Monty nu cerea și nu primea vreo favoare. Își vedea de lucru, muncind din greu pe bani puțini. Era

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

nevoit să trăiască din salariu, dar nu detesta atitudinea bunicului. Prefera să-şi cheltuiască „salariul săptămânal“ – cum îi spunea – cum îl tăia capul decât să câştige mai mult luând cina de şapte ori pe săptămână cu un bătrân care uitase că a fost cândva tânăr. Considera că ar fi obositor.

În rândul „Băieţeilor bogaţilor“ zilele de naştere erau întotdeauna ocazii de a petrece. Masa era acoperită cu platouri aduse de la restaurantul franţuzesc din subsol. Scaunele erau date în spate, ţigările aprinse, iar mesenii stăteau picior peste picior.

— Domnilor, începu unul, ne-am adunat pentru a sărbători a douăzeci şi cincea zi de naştere a domnului Montgomery Brewster. Văr cer să vă alăturaţi toastului meu: să bem pentru viaţă lungă şi fericire!

— Până la fund! ţipă careva.

Apoi toţi strigară într-un glas:

— Brewster! Brewster! Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască…

O sonerie tăie avântul sentimental, iar întreruperea fu atât de neaşteptată, încât cei zece membri se ridicară ca traşi cu o sfoară.

— Poliţia! sugeră unul.

Toate feţele se întoarseră către uşă, unde stătea un chelner care nu ştia dacă să apese pe clanţă ori să tragă zăvorul.

— La dracu' cu tâmpeniile astea! zise Richard Van Winkle. Vreau să aud discursul lui Brewster!

— Discurs! Discurs! veni un ecou de peste tot.

Îşi reluară locurile.

— Domnul Montgomery Brewster, îl prezentă Pettingill.

Soneria se auzi din nou – puternic şi lung.

— Întăriri! Pun pariu că e o patrulă în stradă, spune Oliver Harrison.

— Dacă nu e decât poliţia, lasă-i să intre! zise Pettingill. Eu mă gândeam că e vreun creditor.

Chelnerul deschise uşa.

— Cineva vrea să-l vadă pe domnul Brewster, domnule, anunţă el.

— E frumoasă, băiete!? se interesă McCloud.

— Spune că se numeşte Ellis şi vine din partea bunicului dumneavoastră, domnule!

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

— Transmite-i salutările mele lui Ellis şi roagă-l să-l informeze pe bunicul meu că programul la bancă s-a încheiat. Ne vedem dimineaţă! zise Brewster, îmbujorat de urările tovarăşilor.

— Bunicuţu' nu vrea ca Monty să stea pe-afară după căderea nopţii, se maimuţări Metrou Smith.

— E foarte drăguţ din partea bătrânului că l-a trimis pe om după tine cu căruţul! strigă Pettingill peste zarva iscată.

— Spune-i că ţi-ai băut deja lăpticul! completă McCloud.

— Chelner, spune-i lui Ellis că sunt ocupat! zise Brewster.

În timp ce Ellis cobora cu liftul, răgetele ajungeau până la el.

— Discursul lui Brewster! Brewster!

Monty se ridică.

— Domnilor, s-ar părea că aţi uitat că împlinesc douăzeci şi cinci de ani astăzi şi că spusele voastre sunt copilăreşti şi cu totul nepotrivite cu demnitatea vârstei mele. Este evident, după prietenii pe care mi i-am ales, că am ajuns la momentul discreţiei; iar că sunt îndreptăţit să am respectul vostru este evident dată fiind averea bunicului meu. Mi-aţi făcut onoarea de a bea în sănătatea mea şi de a mă linişti în privinţa senilităţii care se apropie. Acum vă rog să vă ridicaţi şi să bem pentru „Băieţeii bogaţilor". Fie ca Domnul să ne iubească!

O oră mai târziu „Rip" Van Winkle şi Metrou Smith cântau *Spune-mi, frumoasă fecioară*, acompaniaţi cu poticneli de vioara lui Pettingill, când soneria le tulbură din nou petrecerea.

— Pentru Dumnezeu! ţipă Harrison, care tocmai ajunsese la „…chiar şi-aşa, eu te iubesc", în urechea lui Pettingill, care îşi luase figura de menestrel.

— Hai cu mine acasă, nepoate, hai acum! sugeră Metrou Smith.

— Spune-i lui Ellis să se ducă la Halifax[1], zise Montgomery, iar trimisul luă din nou liftul până jos.

Pe faţa lui de obicei neclintită se aşternuse acum o expresie de nelinişte. Încercă de două ori să se întoarcă la ultimul etaj, dar de fiecare dată dădu din cap încurcat. În cele din urmă se

[1] *Go to halifax*, în orig., eufemism pentru *go to hell*. Expresia are, deci, sensul „să se ducă la dracu'".

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

urcă într-o trăsură și-i lăsă pe cheflii în pace. Știa că e serbată o zi de naștere, și nu era decât douăsprezece și jumătate.

La ora trei liftul făcu o altă tură până la ultimul etaj și Ellis se repezi la soneria care scotea acel zgomot neplăcut. De data acesta pe față i se citea hotărârea. Cântecul încetă și un val de râsete urmă celor două clipe de tăcere.

— Intră! zise o voce veselă, și Ellis păși cu fermitate în studio.

— Ai sosit la țanc pentru una de rămas-bun, Ellis! strigă Harrison grăbindu-se să-l întâmpine pe trimis.

Înfruntându-l impasibil pe tânăr, Ellis ridică mâna.

— Nu, mulțumesc, domnule, spuse el respectuos. Domnule Montgomery, scuzați-mă că dau buzna, aș vrea să vă transmit cele trei mesaje cu care am fost trimis aici în seara asta.

— Ești un tip de nădejde, zise Metrou Smith cu o voce gravă. Nici să mă spânzuri n-aș face pe mesagerul pentru cineva la trei dimineața!

— Am venit la ora zece, domnule Montgomery, cu un mesaj de la domnul Brewster – vă urează multe zile fericite ca aceasta – și cu un cec de o mie de dolari. Iată cecul, domnule! Dacă-mi permiteți, o să vă transmit mesajele în ordinea în care le-am primit. La ora douăsprezece și jumătate am venit cu un mesaj de la doctorul Gower, domnule, care a fost chemat…

— A fost chemat? întrebă mirat Montgomery, albindu-se.

— Da, domnule, domnul Brewster a avut un atac de cord neașteptat la unsprezece și jumătate. Doctorul v-a trimis vorbă prin mine, domnule, că domnul Brewster e în pragul morții. Ultimul mesaj…

— O, Doamne!

— De această dată aduc un mesaj de la Rawles, valetul, care vă roagă să veniți imediat la domnul Brewster... Dacă puteți, domnule! Vreau să spun, dacă doriți, domnule!

Ellis bâigui ceva în chip de scuze. Apoi, cu privirea ațintită peste capetele „băieților", adăugă grav:

— Domnul Brewster este mort, domnule!

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

II

Umbrele lui Aladdin

Montgomery Brewster nu mai avea „perspective“. Oamenii nu-i mai puteau spune că într-o bună zi va avea unul sau două milioane. Deja „realizase“ asta, cum ar fi zis Oliver Harrison. La două zile după înmormântarea bunicului se citise testamentul și, așa cum se aștepta, bătrânul bancher răsplătise viața grea dusă de Robert Brewster și soția lui lăsându-i fiului lor, Montgomery, un milion de dolari. Erau banii lui, fără nicio condiție, fără nicio clauză. Nu exista nicio sugestie privitoare la modul în care moștenitorul îi putea folosi. Experiența în afaceri pe care i-o transmisese bătrânul ținea locul condițiilor care ar fi trebuit să apară în testament. Răposatul crezuse că i-a întipărit tânărului o concepție solidă privitoare la ceea ce se aștepta de la el în viață. Dacă dădea greș cu acele așteptări, nenorocirea îl privea doar pe el. Drumul îi fusese trasat, iar în urma lui se întindea o linie lungă de repere ale căror instrucțiuni laconice puteau fi ignorate, dar niciodată uitate. Era clar că Edwin Peter Brewster își făcuse testamentul fiind convins că trebuia să moară pentru ca altcineva să poată intra în posesia banilor lui și că ar fi fost o nebunie să-și facă griji pentru modul în care, după moartea lui, beneficiarii aveau să aleagă cum să-și gestioneze afacerile.

Casa din Fifth Avenue o lăsase unei surori, împreună cu unul sau două milioane, iar restul averii îl împărțise între câteva rude bucuroase că banii nu aveau să ajungă la vreo fundație caritabilă. Bătrânul domn Brewster își lăsase afacerile în regulă. În testament fusese numit ca executor Jerome Buskirk, care în încheiere era instruit să-i cedeze lui Montgomery Brewster, în ziua următoare după aprobarea testamentului, bonuri în valoare de un milion de dolari. Așa se face că în 26 septembrie tânărul domn

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

Brewster se trezise cu o avere pe cap, fără alte condiții decât sugestiile pe care deja le primise.

De la moartea bunicului stătea în casa veche și mohorâtă de pe Fifth Avenue. Făcuse doar două sau trei incursiuni scurte în camerele de la doamna Gray, unde stătuse înainte. Umbra morții încă mai întuneca locul, iar în casă zăboveau o tăcere, o atmosferă de taină care-l făceau să-și dorească o companie mai destinsă. Se întreba prostește dacă o avere vine întotdeauna cu o mireasmă de tuberoze[1]. Bogăția și stranietatea lucrurilor din jur se agățau într-un mod neplăcut de el. Nu avusese cine știe ce afecțiune pentru severul dictator bătrân care acum era mort, și totuși, acel bunic fusese un om care îi trezise respectul. Părea o grosolănie să nu se mai gândească la el, să joace pe mormântul mentorului care se purtase atât de bine cu el. Atitudinea prietenilor care îl bătea pe spate, a ziarelor care îl felicitau, a mulțimii care îi aștepta izbucnirile de bucurie – toate i se păreau respingătoare. Totul părea o tragicomedie bântuită de chipul sever al mortului. Și el era bântuit – de amintiri și de un puternic regret pentru nechibzuința lui. Moștenirea însăși îl apăsa câteodată cu o melancolie abia pe jumătate conturată.

Și totuși, situația aceea nu era lipsită de avantaje. Timp de câteva zile Ellis l-a sunat la ora șapte, iar el i-a răspuns, mulțumind sorții că nu trebuie să meargă la bancă în ziua respectivă. Luxul unei ore suplimentare de somn îi părea cel mai mare câștig oferit de bogăție. Poșta de dimineață l-a amuzat la început, fiindcă după ce ziarele anunțaseră îmbogățirea lui fusese inundat de scrisori. Cererile pentru acte caritabile personale sau publice curgeau, dar cei mai mulți corespondenți se dovedeau generoși, arătându-se interesați doar de binele lui. Trei zile s-a aflat într-o stare de zăpăceală fără leac. A fost vizitat de reporteri, fotografi și necunoscuți ingenioși, care se ofereau plini de bună-voință să-i investească banii în afaceri cu un viitor garantat. Când nu era ocupat să refuze o mină de aur din Colorado în valoare de cinci milioane de dolari, lăsată la patru sute cincizeci de mii, se ferea

[1] Tuberozele erau considerate flori funerare în epoca victoriană.

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

de un inventator inocent care se oferea să-i cedeze patentul vreunui instrument nemaipomenit pentru trei sute de dolari, sau nega ştirea că i s-ar fi oferit preşedinţia băncii First National.

Olive Harrison l-a trezit devreme într-o dimineaţă şi, în timp ce milionarul somnoros încă se mai freca la ochi şi încerca să scape de bomba pe care un anarhist o azvârlise spre el, în vis, din vârful unui stâlp al baldachinului, l-a îndemnat entuziast să nu mai stea pe gânduri şi să se pregătească pentru posibile procese pentru încălcarea promisiunii de logodnă. Brewster a rămas pe marginea patului, ascultând povestirile diabolice ale unor femei lipsite de caracter care jecmăniseră nişte bieţi oameni înstăriţi. Din baie, printre plescăiturile apei aruncate pe faţă, îi dădea lui Harrison sarcini pentru fiecare an, lună, zi şi minut – să stea între el şi şantaj.

Directorii băncii s-au întâlnit şi au adoptat o rezoluţie în care deplângeau moartea preşedintelui şi îi ofereau postul vacant primului vicepreşedinte, tranşând astfel problema. S-a discutat primirea lui Monty în consiliul director, însă hotărârea a fost lăsată în seama timpului.

Unul dintre directori era colonelul Prentiss Drew, „magnatul căilor ferate“, cum era numit de ziare. Avea o slăbiciune pentru tânărul domn Brewster, iar Monty îl vizita frecvent. Prentiss Drew îi spunea „dragul meu băiat“, iar Monty îi spunea „bătrânul camarad“, deşi nu în prezenţa colonelului. Se prea poate ca domnişoara Barbara să fi avut o oarecare legătură cu sentimentele dintre cei doi bărbaţi.

În după-amiaza întâlnirii, părăsind sala consiliului, colonelul Drew se duse la Monty, care-i anunţase pe funcţionarii băncii că se pregăteşte de plecare.

— Ah, dragul meu băiat, îi zise colonelul, strângând cu căldură mâna tânărului, acum ai şansa de a arăta ce poţi face. Ai o avere şi, cu o judecată chibzuită, ar trebui s-o poţi tripla. Dacă te pot ajuta în vreun fel, te rog să vii să-mi spui!

Monty îi mulţumi.

— O să te plictisească de moarte gloata celor care ştiu cum trebuie să-ţi cheltuieşti banii, continuă colonelul. Nu-i asculta! Gândeşte-te bine! Ai şansa de a face bani în fiecare zi din

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

viața ta, așa că ia-o ușor! Aș fi fost bogat cu foarte mulți ani în urmă dac-aș fi avut inspirația de a mă feri de astfel de oameni cu inițiativă. Nu fac decât să-ncerce să-ți ia o parte din bani. Cască ochii, Monty! Tânărul bogat e întotdeauna o bucățică apetisantă.

După un moment de reflecție adăugă:

— Ce-ar fi să vii la noi la cină mâine seară?

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

III

Doamna și domnișoara Gray

Doamna Gray locuia în Strada 40. Ani de zile, Montgomery Brewster considerase că locuința ei liniștită și învechită e casa lui. Fusese pe vremuri a bunicului ei, iar când fusese construită fusese considerată foarte modernă pentru acea parte a orașului. Acolo se născuse doamna Gray. În salonul vechi și ciudat se măritase, iar toată copilăria, scurta viață de femeie măritată și văduvia erau legate de acel loc. Doamna Gray fusese colegă de școală cu mama lui Montgomery, și rămăseseră prietene. Când bătrânul Edwin Peter Brewster căutase un loc pentru nepotul lui orfan, doamna Gray îl implorase să o lase pe ea să aibă grijă de băiat. Era cu trei ani mai mare decât Margaret a ei, așa că micuții crescuseră ca frate și soră. Domnul Brewster sprijinise generos creșterea băiatului. Cât fusese Monty plecat la facultate, cheltuind bani într-un mod care îl făcuse pe bătrânul domn să se minuneze de propria generozitate, doamna Gray primise o plată bună pentru a păstra și a îngriji apartamentul, fără să audă cea mai mică nemulțumire din partea lui Edwin Peter Brewster. Era sever, dar nu meschin.

Doamna Gray se luptase din greu pentru a atinge ambele obiective. Proprietatea din Strada 40 era singura ei avere. Însă de pe urma răposatului soț îi rămăseseră foarte puțini bani, fiindcă o speculație nefericită a acestuia făcuse să se ducă pe apa sâmbetei tot ceea ce-i rămăsese de la tatăl ei, judecătorul Merriweather. Ani de zile păstrase vechea casă neipotecată, predând franceză și engleză până când Margaret se apropiase de majorat. Apoi fata fusese trimisă la una dintre școlile cu internat de pe Hudson, de unde venise bine pregătită pentru a-și ajuta mama să țină creditorii la distanță și să salveze aparențele. Margaret își făcuse foarte

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

mulți prieteni, și numai mândria stătuse între ea și avantajele pe care le puteau oferi acele prietenii. Chipeșă, inteligentă și veselă, nu avea nicio lipsă de la natură. Cu o inimă ușoară și voioasă ca o dimineață de mai, dădea piept cu atitudinile ostile de parcă ar fi fost o plăcere, și nimeni nu și-ar fi putut închipui că, măcar pentru o clipă, curajul ar fi putut să o părăsească.

Acum, când avea o avere extraordinară, Brewster nu-și putea imagina satisfacție mai mare decât să o împartă cu ele. I se părea atât de normal să intre în salon și să lase cu seninătate sume mari de bani pe care ele să le cheltuiască, încât refuza să vadă ce l-ar fi putut împiedica să facă asta. Dar știa că avea să se lovească de un zid; un astfel de cadou ar fi însemnat pentru doamna Gray o rană în mândria moștenită de la generațiile semețe de strămoși care răzbiseră prin propriile forțe. Exista o mică dar supărătoare ipotecă asupra casei, o chestiune de două sau trei mii de dolari, și Brewster încercase să propună un plan prin care să își asume povara fără a stârni vreun sentiment profund și durabil de ofensă. S-a gândit la o sută de posibilități, care mai de care mai năstrușnice, dar toate au fost abandonate rapid în grămada crescândă a subterfugiilor și pretextelor, condamnate de respectul lui pentru mândria celor două femei care însemnau atât de mult pentru el.

S-a grăbit să părăsească banca, a luat tramvaiul până la intersecția dintre Strada 40 și Broadway, pornind apoi în pas vioi pe prima. Încă nu ajunsese să disprețuiască tramvaiele, chiar dacă un sul de bancnote îi umplea un buzunar ce părea să pocnească de bunăstarea picată din senin. Când Montgomery se apropie de casă, bătrânul Hendrick, slujitor credincios de-a lungul a două generații, mătura frunzele uscate de pe trotuar.

— Salut, Hendrick! îl salută voios tânărul. Multe frunze s-au mai adunat!

— Așa, și? răspunse Hendrick, care nici măcar nu-și ridică privirea de la ceea ce făcea.

— Doamna Gray e acasă?

Se auzi un mormăit care voia să spună „da“.

— Ești limbut ca de obicei, Hendrick!

Drept răspuns primi doar un semn din cap.

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

Brewster descuie cu cheile lui, își aruncă pălăria pe un scaun și intră fără alte formalități în bibliotecă. Margaret stătea lângă fereastră, cu o carte în poală. În zâmbetul ei se ivi primul semn de prietenie necondiționată din ultimele zile. Îi luă mâna și îi spuse simplu:

— Ne bucurăm să-l primim pe fiul risipitor.

— Mă gândesc că semăn mai degrabă cu vițelul cel gras.

Stânjeneala ei de la început se risipi.

— M-am gândit la asta, dar n-am îndrăznit s-o spun, zise ea râzând. Oamenii trebuie să-și respecte rudele bogate.

— Să-și spânzure rudele bogate, Peggy! Dacă m-aș gândi că banii ăștia schimbă ceva, aș renunța la ei chiar în momentul acesta.

— Prostii, Monty! îi zise ea. Cum ar putea să schimbe ceva? Dar trebuie să recunoști că e ceva foarte surprinzător aici. Prietenul tău din copilărie pleacă de acasă sâmbătă seara cu salariul pe următoarele două săptămâni deja cheltuit, iar joi se întoarce ca milionar sclipitor.

— Mă bucur c-am început să sclipesc. M-am gândit că s-ar putea să fie greu să te uiți la așa ceva.

— Ei bine, mie nu mi se pare că te-ai schimbat prea mult.

În vocea ei se simțea un tremur, iar umbrele nu-l împiedicară pe Monty să vadă cum privirea ei se încețoșează o clipă.

— La urma urmei, e o nimica toată să fii milionar, explică el, atunci când ai avut dintotdeauna apucături de milionar.

— Și posibilități de cincizeci de cenți, adăugă ea.

— Zău așa, n-o să am niciodată de pe urma bogățiilor mele bucuria pe care am avut-o când eram mai strâmtorat.

— Dar gândește-te, Monty, cât de bine e să nu te mai întrebi niciodată dacă ai palton pentru iarnă, dacă-ți ajunge cărbunele și alte lucruri de-astea!

— O, dar nu m-am întrebat niciodată dacă am palton, de asta s-a ocupat croitorul. Însă aș vrea să continui să locuiesc aici, la fel ca înainte. M-aș bucura mai mult să trăiesc aici decât în casa mohorâtă de pe bulevard.

— Asta e ca lucrurile pe care le spuneai atunci când ne jucam în pod… M-aș bucura mai mult să fac asta decât aia... îți amintești?

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html

— Tocmai de-aia aș prefera să trăiesc aici, Peggy. Aseară m-am gândit la vechiul loc din pod și, pe cuvânt, mi s-a pus un nod în gât… Îmi venea să plâng. Cât a trecut de când ne jucam acolo? Și cât a trecut de când ți-am citit din Oliver Optic, stând în dreptul luminatorului în timp ce tu erai rezemată de perete, iar ochii tăi albaștri erau mari, ca niște dolari?

— Vai de mine, Monty, asta s-a-ntâmplat acum multă vreme, doisprezece sau treisprezece ani, cel puțin! strigă ea, și o lumină slabă îi apăru în ochi.

— După-amiază mă duc până sus, să văd cum mai arată locul ăla, zise el plin de avânt. Ar trebui să vii și tu, Peggy! Poate găsim una dintre cărțile lui Optic... O să fim tineri din nou!

— De dragul acelor vremuri, zise ea însuflețită. Rămâi la prânz, nu?

— Trebuie să fiu la… Nu, oricum nu mă duc. Știi ce? Mă gândeam că la douăsprezece și jumătate trebuie să fiu la bancă, ca domnul Perkins să poată ieși la masă. Cred că încă nu mi s-au fixat obiceiurile de milionar.

După un moment de tăcere, în care seriozitatea lui tot mai accentuată schimbă atmosfera, continuă șovăitor, nesigur pe poziția lui:

— Cel mai frumos când ai toți banii ăștia e că nu trebuie să ne mai lipsim niciodată de nimic.

Când încheie își dădu seama că afirmația lui nu fusese ca una plină de tact, așa că fu nevoit să se uite lung la unul dintre portretele de familie pentru a-și păstra aerul de siguranță și indiferență. Margaret nu răspunse, dar Monty simți că ea se uită direct în mintea lui dureros încercată.

— O să redecorăm casa și… Știi că am avut probleme cu șemineul în ultimii ani… încercă el să continue, aparent indiferent, când ea își puse cu blândețe mâna peste a lui și, dreaptă, se postă în fața lui, privindu-l în ochi.

— Nu… Te rog să te oprești, Monty, zise ea foarte calmă, dar fără urmă de șovăială. Știu ce vrei să spui. Ești un om bun și foarte grijuliu, Monty, dar nu trebuie să faci asta, zău…

— De ce? Ce-i al meu e și al vostru…

http://www.all.ro/milioanele-lui-brewster.html